

TOT ESPERANT EL 2084

> Guillem Miralles

guillem.miralles@gmail.com

«—Dicornil. Señor Dicornil. D de duque, I de Joaquín, C de Capeto, O de Onesiforo,
R de Riphinte, N de N, y lo demás, como quiera.

—Dupont. ¿Eso es? ¿Para el señor Dupont?

—Eso es.»

Flores azules, Raymond Queneau

Ciutats, límits

Quan falten setanta-sis anys i alguns mesos per arribar-hi, es disposa a afrontar un dels esdeveniments d'aquells que diuen que són clau en la vida d'algú. Clau que obre portes o que en tanca? Tant se val, ara val més no pensar-hi, ja es veurà això, i, de tota manera, com sempre, tot dependrà de com es vulguin mirar les coses.

Seria divertit —fins i tot, idoni— que el 2084 els barris perifèrics haguessin passat a ser centrals i els que eren centrals fossin perifèrics

L'espera es fa llarga, o es fa llarg esperar, i mentre esperen, en el transcurs d'un matí d'un diumenge assolellat, decideixen dirigir-se a la part recentment remodelada del llarg Parc Vallparadís de Terrassa, just a tocar del barri de Can Palet, un nou espai que prolonga el parc, des d'aquesta bassa gegant que gosen dir-ne piscina —li sembla recordar haver vist fa uns

anys un eslògan que la definia agosaradament com a *platja de Terrassa*—, fins gairebé al barri de Can Jofresa.

Tracta de divisar si aquest acostament dels barris centrals als perifèrics es mantindrà en el futur; de fet, pensa que seria divertit —fins i tot, idoni— que el 2084 els barris perifèrics haguessin passat a ser centrals i els que eren centrals fossin perifèrics, de tota manera, això no és fàcil, perquè l'estructura més o menys hexagonal d'aquesta ciutat estableix clarament un centre.

Li sorgeix una pregunta: continuarà l'actual expansió de les ciutats del Vallès fins que els límits que les defineixen siguin tan imprecisos que es fonguin totes en una? Però, de fet, el que més li agradaria veure l'any 2084 és tota una altra cosa: la presència de microciutats, allà on ara n'hi ha una, que n'hi hagués ben bé cinquanta, per exemple, amb tants alcaldes. Seria la solució a la macroagregació i també a l'abstenció, que sense cap representant que la reivindicui als mitjans de comunicació, una setmana després es convertirà en la guanyadora per majoria absoluta dels comicis electorals.

Autoritat i esperes

A la tarda del mateix diumenge ara ja no tan assolellat, el ritme de les contraccions va creixent i ara són molt més doloroses. L'espera es fa curta, o es fa curt esperar, i entre una cosa i l'altra, es planten en aquest gran edifici on gairebé tothom entra

amb l'esperança de sortir-ne el més aviat possible en millors condicions de les que disposa en entrar.

Mentre ella, acompanyada de les infermeres, entra a la sala de dilatació, ell s'espera a la sala d'això, d'espera. És l'únic representant de la seva família, però això no és un fet habitual en els altres casos, ans al contrari, ell esdevé l'excepció. Al voltant seu seuen sis o set representants de la família d'una dona que també deu estar dilatant. És divertit investigar quin grau de parentiu deuen tenir amb la dona, i el més difícil en aquest cas —és curiós, perquè normalment el nerviosisme el dilata, ai, el delata—, és saber qui és el pare de la criatura, no l'acaba d'identificar. Veu un cartell perfectament visible a ulls de tothom que diu que s'autoritzarà només la presència d'un acompanyant per persona, però l'autoritat ja ho té això, es predica una cosa i se'n fa una altra, i així s'acaba perdent i llavors vénen els crits.

Està segur que l'any 2084 hi continuarà havent llevadores malcarades com aquesta que encara no li ha mirat la cara durant tota l'estona que porta dins del quiròfan —gairebé una hora ja—, mentre no para de dir a la que està parint i patint, pronunciant esgarips cada dos per tres, que ho està fent molt malament, mentre ella, maldestre, no aconsegueix fer bé la seva feina. Sort que també hi haurà metges com aquest, amb capacitat d'establir complicitats amb el pacient i donar-li la confiança d'assumir la pròpia responsabilitat, a l'estil Rijjkard, que, per cert, s'està jugant la lliga amb el seu equip al Vicente Calderón. Pensa un moment en una pilota que entra a la porteria de l'Atlético de Madrid, i justament en aquell instant, aconsegueix veure el caparró sortint del forat que s'ha anat ampliant a còpia de molts esforços. És a punt de cridar: «goooooooooooooooooool», però la cara impertèrrita de la infermera malcarada el deté.

Més esperes i més autoritats

En una sala, d'espera també, en aquest cas, del Registre Civil de Terrassa, un d'aquests agents pertanyents a un dels molts cossos de seguretat privats que han anat proliferant darrerament —i que, observant el seu aspecte, ell es pregunta si el protegiria gaire en cas de perill— suggereix a un senyor desinformat que és millor venir demà passat, és a dir, dijous.

Avui, quan són les dotze i cinc, fa uns quants minuts que aquest mateix vigilant s'ha encarregat de treure la maquineta expenedora de números que donen dret a formar part d'una llista, també d'espera. Segons ha pogut sentir a través de les explicacions de l'agent és millor venir dimarts o dijous, perquè dilluns i dimecres, als «nacionals» que esperen per realitzar alguna gestió s'hi afegeixen els «estrangers» i llavors —segons diu l'agent— s'ha de venir molt d'hora i esperar molt, molt més encara.

Mentre segueix esperant, se senten crits a fora, just davant de la porta d'entrada, i algú reclama els Mossos. El vigilant, impertèrrit, no es mou del seu lloc i, poruc, mira a una altra banda. Triguen una mica però els Mossos arriben, enfilen el passadís que serveix de sala d'espera, i surten a fora. Algun crit més i ja està, cas solucionat.

Els funcionaris que fan esperar la gent de la sala d'espera tornen a seure a la seva cadira després de mirar uns moments per la finestra i comenten que cada dia passa igual. El Registre Civil comparteix edifici amb els Jutjats, i mentre ha anat esperant, ha anat veient passar el que li sembla que són advocats (amb trajo i corbata), amb els respectius clients, i potser també algun jutge. Està previst construir l'edifici d'un nou Palau de Justícia a l'entrada de la ciutat, tot just abans d'arribar a l'Hotel Don Cándido. Tot és qüestió d'esperar un temps, potser abans del 2084.

Cabells blancs i paciència, la mare de la ciència

Dos senyors d'uns setanta anys dialoguen amb molta educació —i bastant bon criteri— sobre qüestions relacionades amb el futbol —i més enllà, de l'esport en general—, a la sala d'espera de les oficines de la Seguretat Social a Terrassa, ubicades a la corba de l'avinguda de l'Abat Marçet. Són un prototipus de persones que pensa que no abunden. Li recorden, en bona part, el senyor Espinàs: cabell blanc, perfectament conservades tot i l'edat, maneres pulcres, català molt correcte, i capaces de discutir sobre diferents aspectes amb claredat i precisió.

Davant de tots els esdeveniments que s'aniran succeint fins al 2084, seria bo receptar a tothom una bona dosi de paciència i ironia

Mentre van passant números a la pantalleta i tracta de resoldre infructuosament les últimes paraules que li queden dels mots encreuats del diari del dia, intenta identificar un dels noms dels senyors de setanta anys que seuen davant seu. La conversa que mantenen hi ajuda, però no acaba de reblar el clau. Ara, ja ho té: Francesc Casajuana Rifà, exàrbitre de futbol de Primera Divisió, i actualment —ho sap a través d'una consulta a Google— acabat de cessar de la seva

condició de màxim dirigent del Comitè Tècnic d'Àrbitres Catalans. Sí, sí que paraven d'un conflicte, i tot i resignats, es mostraven indignats per les maneres que havien mostrat alguns.

En una societat estressada i amb presses, que no suporta que un dels valors a exaltar sigui la paciència, li sorprèn veure l'elegància amb què han suportat la cua a la sala d'espera aquests dos individus. Sense perdre els nervis, i demostrant autoritat. Malgrat tot, són l'excepció, i si la cosa continua per aquest camí, li fa por pensar quin nivell de nervis i d'això que en diuen *crispació* tindrem —o tindran— el 2084. De fet, si hagués de fer una recomanació diria que, davant de tots els esdeveniments que s'aniran succeint fins al 2084, seria bo receptar a tothom una bona dosi de paciència i ironia, perquè qui mostri la més mínima predisposició a perdre els nervis, estarà perdut, ben perdut.